Детско списание

Камбанка

Издание на храм „Св. Атанасий“ Варна
брой 3 (год. 3) декември, 2014

С благословението на Варненски и Великопреславски Митрополит Йоан

„Камбанка“ ви разказва...

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО

Веднъж праведният Йосиф и света Мария тръгнали от град Назарет, където живеели, към град Витлеем. Там в това време, поради преброяване на населението, се събрали много хора, и всички къщи, включително и най-малките колибки, вече били заети.

Какво да се прави? Йосиф и Мария вървели пеша, изморили се и искали да си починат. Едва-едва те успели да убедят един добър човек да им позволи да пренощуват в пещера, където в лошо време вкарват добитъка за нощувка.

В страната, където се е случило всичко това, няма зима и затова добитъкът и пастирите свободно прекарват нощите в полето. Тази нощ била особено светла и топла и затова изровената в планината пещера или, с други думи, плевник, била свободна.

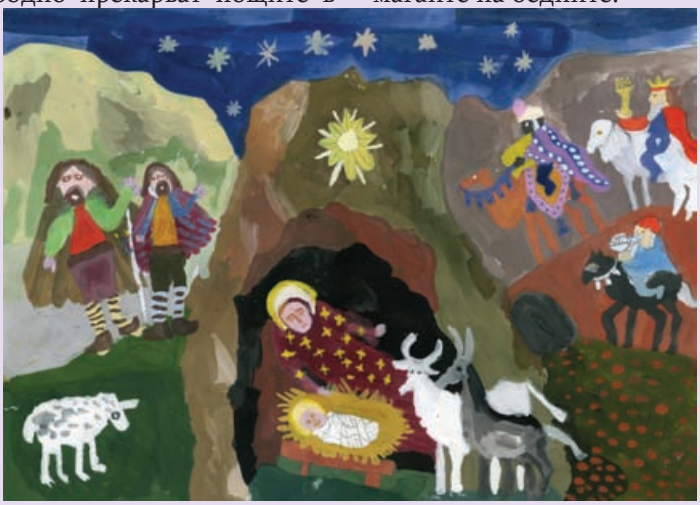

Стопанинът позволил на Йосиф и Мария да пренощуват в нея. И тук, в тази пещера се родил малкият Иисус Христос.

Вижте, деца, Иисус, Синът Божий, Който царства над целия свят, в ръцете на Който се намират всичките богатства, сега изглежда по-беден и от най-бедните деца. И наистина, вие, например, си имате топла стая, красиво легло, меки одеяла, а бедното дете Иисус си нямало нищо.

Той се родил в една кошара за добитък и Пречистата Му Майка била принудена да Го сложи в ясли върху слама. Нали, деца, ви е жал за малкия Иисус?

Ако ви е жал за него, ако вие бихте искали да Му дадете вашите одеялца и всичко, което имате, винаги помнете, какво е казал Иисус Христос, когато пораснал. А Той е казвал така:

- Който облича и храни бедните, той облича и храни Мен.

Ето защо, ако искате да направите нещо приятно за Иисус Христос, най-добре помагайте на бедните.

Иисус, Божият Син, лежал в яслите, а пастирите нощували в полето. Изведнъж от небето, подобно на светкавица, при тях долетял лъчезарен, сияещ ангел. Пастирите страшно се уплашили. Но добрият ангел им казал:

- Не се страхувайте, аз ви донесох радостна вест: отидете в своята пещера и там ще видите малко дете, което е Иисус,

Синът Божий, Спасителят на света. Ангелът едва се скрил, когато пастирите чули от небето чудни звуци, все едно че някой там свирел на прекрасен голям орган. Цели хорове ангели дошли от небесата, за да приветстват Младенеца Иисус, Своя Цар и Създател.

Всички ангели пеели и се радвали, че любящият Господ изпратил на земята Своя Син, за да направи всички хора добри и после да ги вземе в своето Небесно Царство. Когато ангелите си отишли, пастирите тръгнали към пещерата и като видели там Божественото Дете, Му се поклонили до земята.

Над пещерата, където се родил Иисус Христос, по Божия повеля, засияла необикновено красива голяма звезда. Много хора я видели, а един цар на име Ирод извикал при себе си учени и ги изпратил да разберат, какво се е случило. Тези учени се наричали влъхви. Те също дошли в пещерата да се поклонят на Младенеца и Му донесли като дар злато, смирна и тамян.

Автор: Свещеник П.Н. Воздвиженски
Преведе от руски език: Дияна Янчева
Илюстрира: Ирина Колева, 8 години

РОДИ СЕ БОГ

Роди се Бог! Славете го!
Христос е тук! Срещнете го!
Сторете му в душите място!
Сърцата превърнете в ясли!

И направете му поклон -
да влезе Той във всеки дом,
та дето мракът е витаел,
звездата му да засияе!

Архимандрит Серафим Алексиев

„Камбанка“ ви разказва...

МАРИЯ

Веднъж преди много, много години, момиченцето Мария го взели за Ангел. Това се случило така. В едно бедно семейство имало три деца. Баща им починал, майката работела, където можела, а после се разболяла. Вкъщи нямало и трохичка, а децата били гладни. Какво да се прави? Излязла майката на улицата и започнала да проси милостиня, но хората, без да я забелязват, минавали покрай нея. Наближавала Коледната нощ и думите на жената: „Не искам за себе си, а за децата... Заради Христа!” потъвали в предпразничната суета.

В отчаяние тя влязла в църквата и започнала да моли за помощ Самия Христос. Нима имало друг, на когото й оставало да се моли?

И тук, до иконата на Спасителя, Мария видяла жената, която стояла на колене. Лицето й било облято в сълзи. Никога преди това момичето не било виждало такива страдания.

Мария имала удивително сърце. Когато около нея се радвали, и тя искала да скача от щастие. Но ако някой страдал, тя не можела да мине покрай него и питала:

- Какво ти има? Защо плачеш?

И чуждата болка проникнала в нейното сърце.

И сега тя се навела към жената:

- Нещо лошо ли Ви се случи?

Когато жената споделила своята болка, Мария, която никога през живота си не била изпитвала чувство на глад, си представила три самотни дечица, които отдавна не са виждали храна. Без да се замисля, протегнала и дала не жената пет рубли всичките пари, които имала.

По онова време това била значителна сума и лицето на жената светнало.

- А вие къде живеете? – преди да се разделят, попитала Мария. С учудване установила, че бедното семейство живее в съседната маза. Момичето не разбирало, как може да се живее в маза, но тя твърдо знаела, какво трябва да направи в тази Коледна вечер.

Щастливата майка политнала към къщи

все едно, че имала криле. В най-близкия магазин купила храна и децата радостно я посрещнали.

Скоро запалили печката и чайникът кипнал. Децата се стоплили, нахранили се и замълчали. Масата, отрупана с храна, била за тях неочакван празник, почти чудо.

Но изведнъж Надя, най-малката, попитала:

- Мамо, вярно ли е, че в Коледната нощ Бог изпраща на децата Ангел, който им носи много, много подаръци?

Мама добре разбирала, че нямало от кого да очакват изненади. Слава на Бога и за това, което Той вече им е дал: всички са сити и стоплени. Но децата са си деца. Те така искали в Коледната нощ да имат елха - както всички останали деца. Какво тя, горката, можела да им каже? Да разруши детската вяра?

Децата я гледали внимателно, очаквайки отговор. И майка им потвърдила:

– Това е истина. Но Ангелът идва само при тези, които от цялото си сърце вярват в Бога и от цялата си душа Му се молят.

– А аз от цялото си сърце вярвам в Бога и от цялата си душа Му се моля, - настоявала Надя. – Нека ни изпрати Своя Ангел.

Мама не знаела, какво да каже. В стаята станало тихо, чувало се само пращенето на дървата в печката. Изведнъж някой почукал на вратата. Децата се сепнали, а майката се прекръстила и с трепереща ръка отворила вратата.

На прага стояло малкото светлокосо момиченце Мария, а зад нея – брадат мъж с елха в ръката.

– Честито Рождество Христово! – радостно поздравила стопаните Мария. Децата замрели. Докато брадатият мъж намествал елхата, в стаята влязла детегледачката на Мими с голяма кошница, от която започнали да изникват подаръци. Децата не вярвали на очите си. Но нито те, нито майка им не подозирали, че момичето им е дало своята елха и своите подаръци.

А когато неочакваните гости си заминали, Надя попитала:

– Мамо, това момиченце Ангел ли беше?

Преведе от руски език:
Дияна Янчева
Илюстрираха: децата от школата по изобразително изкуство към храм „Св.Атанасий” – гр. Варна с ръководител Тереза Зиковска

Оцвети според разказа

СВЕТИ АТАНАСИЙ ВЕЛИКИ, АРХИЕПИСКОП АЛЕКСАНДРИЙСКИ

Чества се на 18 януари

Свети Атанасий се родил около 297 г. в Александрия, в благочестиво християнско семейство. Той получил добро светско образование, но особено усърдно изучавал Свещеното Писание. Св. Атанасий от детските си години бил под покровителството на свети Александър, Патриарх Александрийски.

Веднъж Атанасий играел на брега на морето с други деца- християнчета. Те решили да кръстят своите връстници, които били езичници. Децата избрали Атанасий за „епископ" и той извършил обреда на кръщението съвсем точно, повтаряйки думите, чути от него в храма при извършването на това тайнство. Патриарх Александър случайно видял всичко от прозореца си. Разговаряйки след това с децата и техните родители, той се убедил, че извършеното в играта било изцяло съгласно

Църковния устав, и допълвайки го с миропомазване, признал кръщението за действително.

От този ден нататък Патриархът започнал да следи за духовното възпитание на Атанасий. Постепенно го причислил към клира и го посветил в сан дякон, а през 325 г. го взел със себе си на I Вселенски Събор в Никея. На Събора св. Атанасий излязъл с опровержение на ереста на Арий. Речта му била одобрена от православните, но възбудила ненавистта на арианите, които се озлобили срещу него и го клеветили и преследвали неуморно през целия му останал живот.

След смъртта на Патриарха, 28-годишният Атанасий бил единодушно избран за негов приемник и бил ръкоположен в сан епископ. 47 години той управлявал Александрийската Църква. За това време свети-

ята изтърпял множество скърби и гонения от своите противници арианите: много пъти се скривал в пустинята; повече от 20 години бил на заточение; имало и такъв момент, в който св. Атанасий бил единственият православен епископ, а всички останали се били отклонили в ерес; на лъжесъборите на арианите той дори бил лишен от епископски сан. Император Юлиан Отстъпник искал смъртта на св. Атанасий, за да може да нанесе съкрушителен удар на християнството, но скоро след това сам загинал.

През цялото време св.Атанасий проявявал саможертвена архипастирска любов, търпение и кротост не само към повереното му паство, но дори и към отявлените си врагове – арианите. След събора в Александрия в 362 г., св.Атанасий писал на антиохийските християни: "Тъй като мнозина от тия, които бяха по-рано наши врагове, желаят мир, и мнозина от бившите последователи на Арий дирят нашето общение, и понеже няма по-голямо благо от това – "братя да живеят наедно" /Пс.132:1/, моля ви, приемете всички, които напускат арианската ерес, както бащи приемат децата си, и се отнасяйте към тях като учители и покровители."

Подготви: Йоанна Калешева

Илюстрира: Цветана Векова

Знаете ли, че...

Св. Атанасий Велики е основал първия манастир в Европа не къде да е, а в днешните български земи?

Това е посочено в неговото житие и е потвърдено от научни изследвания. През 343-344 г. той участвал в църковен събор в Сердика. На връщане към Константинопол спрял за нощувка в стара римска крепост в областта Берое (дн. Стара Загора, край село Златна ливада). Заварил населението там да живее в страх от върлуваща епидемия. Разпространявала се и арианската ерес. Самият св. Атанасий тогава бил в изгнание заради истината. Избрал да остане, за да помогне на местните хора. Уединил се за пост и молитва в скална пещера на около 300 м от крепостта. Призовал народа да построи храм и така основал обител. Епидемията наистина отминала мястото и хората тук станали ревностни християни. Те не забравили своя благодетел. След като патриархът блажено починал, манастирът приел неговото име и днес е известен като **Чирпанският манастир "Свети Атанасий"**.

Обителта сега е действащ девически манастир, най-старият манастир в пределите на Европа и един от най-големите в България. Издига се на живописен хълм над село Златна ливада, на десния бряг на Стара река, недалеч от вливането в р. Марица. Включва църква, пещера-постница, в която Св. Атанасий се е уединявал и молил, аязмо с лековита вода, стари и нови сгради.

Много пъти разрушаван, но след това съграждан отново от християните, Чирпанският манастир "Свети Атанасий" оцелял и през Античността, и през Средновековието, и по време на османското робство. Тук са намирали подслон Паисий Хилендарски, Васил Левски и други борци за национална свобода. Но по времето на социалистическия режим християнството и Църквата били заклеймени. Манастирът тогава бил превърнат в овчарник, докато самият Св. Атанасий, негов покровител, се явил насън на един от местните комунисти и го предупредил, че черни дни очакват хората в този край и България заради оскверняването на светинята. Още на следващия ден животните били изведени от манастира, а той почистен, разказват местните хора.

В манастирската църква се пази чудотворната икона на св. Атанасий, рисувана в Александрия, обкована със сребро. Тя е дарена през 2003 г. от тогавашния Александрийския патриарх Петрос VII, когато той бил в манастира на поклонение пред свети Атанасий.

Подготви: Миглена Стаматова

Приказен свят

НЕНАСИТНИЯТ ПАК

В старо време живял в Елмазените планини ненаситният Пак. Каквото и да зърнел, всичко искал да вземе за себе си и все малко му се виждало.

Хванала се един ден в неговия капан пъстра катеричка, и то не обикновена, ами със сребърен косъм.

Зарадвал се Пак. Грабнал катеричката, искал да я убие. Изведнъж катеричката му заговорила с човешки глас:

— Не ме убивай, пусни ме. Ще ти дам в замяна сребро колкото поискаш.

— Колкото поискам ли? Направи така, че каквото допра, сребърно да става и никой, освен мене, да не може да вземе това сребро, тогава ще те пусна — казал ненаситният Пак.

— Да бъде както искаш — отвърнала катеричката.

Пипнал ненаситният Пак капана — станал капанът сребърен. Пуснал тогава Пак катеричката, забързал у дома. Тича, от радост загубил и ума, и дума.

Допрял вратата на къщата, тя станала сребърна пред очите му. Влязъл вътре, грабнал бърдучето за вода - станало и то сребърно. Събул си обувките — искал да ги остави пред прага — и обувките му станали сребърни и рогозката на пода, щом я докоснал Пак, се превърнала в сребро. Съвсем се побъркал ненаситният Пак от това богатство. Тича той из къщи, из двора и всичко с ръка допира. Тичал, тичал, уморил се и огладнял. Ама ето ти беля — всичката храна в сребро се превръща. Взел паничка ориз — и паничката, и оризът, и пръчиците за ядене тозчас станали сребърни. Яде му се на Пак, а не може. „Ще потърпя някак си — мисли си ненаситният Пак, — затова пък какво богатство си имам! Сега всички ще ми завиждат.“

И наистина — намерили се такива хора, които завиждали на Пак, но не задълго.

Почнали всички да забелязват, че дебелият Пак станал слаб: от ден на ден все по-слаб и по-слаб ставал. Скоро измършавял съвсем. Легнал ненаситният Пак в студеното си, твърдо сребърно легло и умрял от глад и студ.

Илюстрира: Данаил Стаматов

ПАЯЧЕТАТА И КОЛЕДНАТА ЕЛХА

Английска приказка

Тази история се случила отдавна, много отдавна. В една малка къщичка живеела майка с две деца. Таткото починал и семейството било много бедно.

В навечерието на Рождество Христово те украсили елхата с цветни лентички и играчки от глина, а след това отишли в храма.

Но какво ставало през това време в дома им?! Елхата била толкова хубава, че привлякла вниманието на паячетата, които се събрали от всички ъгълчета на дома да се полюбуват на красивото, прекрасно ухаещо дърво. Те тичали по клончетата, радвали се на украсите и, съдейки по всичко, били

напълно щастливи. Толкова щастливи, че започнали да плетат своите паяжинки, и скоро елхата се оказала изцяло оплетена в сивите им нишки.

А през това време Младенецът Иисус наблюдавал от иконата веселата игра на паячетата. Отначало Той се усмихвал, но в един момент лицето Му леко помръкнало.

Градският часовник отмервал час след час. Скоро майката и децата щели да се приберат от служба и...

Младенецът Христос знаел, че те ще се натъжат много, когато видят новата премяна на елхата.

– Време е да се прибирате, – казал Той на паячетата, и те, вече съвсем уморени и сънени, запълзели към своите ъгли.

Христос вдигнал ръка и благословил дървото. В един миг тънките нишки, изплетени от паячетата, заблестяли, защото се превърнали в златни и сребърни.

А майката и децата вървели по заснежения град и още не знаели, че вкъщи ги чака най-прекрасната елха, която някой някога е виждал.

Преведе от руски език: Йоанна Калешева
Илюстрираха: децата от школата по изобразително изкуство към храм „Св.Атанасий" – гр. Варна с ръководител Тереза Зиковска

Проследете нишката на паячетата. Можете ли да стигнете от ствола на елхата до звездата на върха и?

На път за вкъщи децата се спрели и си направили снежен човек.
Намерете 10-те разлики

ДА СИ НАПРАВИМ АНГЕЛ

Необходими материали: цветна хартия, моливи, ножичка, лепило.

1. Нарисувайте и изрежете отделните детайли.

2. Съединете както е показано на снимката.

3. Нарежете на тънки лентички хартия за косичка и ги навийте.

4. Залепете косичката.

5. Изрежете сърчице, свещичка, или подарък - зависи какво искате да държи вашия ангел в ръцете си.

6. Сложете в ръцете му изрязания детайл и нарисувайте личице.

7. Може да добавите лента за закачане и ще се получи играчка за елха.

Автор: Татяна Алабай

Библейски разказ

ЖЕНИТБАТА НА ИСААК

Едно от най-вълнуващите събития в детството ми беше раждането на моето братче. Всички от семейството ми бяха много щастливи и с нетърпение очакваха появата му на бял свят. Но освен радостните изживявания, ни съпътстваха и моменти на спорове. Един от тях беше свързан с избора на име за бебето. Родителите ми имаха различни предложения. Бабите и дядовците проявяваха желание младият наследник да бъде кръстен на тях. Разбира се, че нямаше как желанията на всички да бъдат удовлетворени.

Макар че не можеха да постигнат единодушие за името, родителите ми взеха решение този избор да бъде направен от мен. Отначало приех задачата като много забавна и лесна. Обаче се оказа, че няколко пъти променях мнението си и всяко име, което избирах, го сменях с друго, което ми се струваше по-хубаво. Минаха се няколко дни. Една вечер, преди да заспя отворих любимата си книга – Библията и се зачетох. Попаднах на разказа за Авраам и сина му Исаак.

Авраам изпитвал голяма любов и преданост към Бог и се подчинявал на всичките Му наредби. Затова Бог му обещал, че ще го направи баща на голям народ, а потомците му щели да бъдат толкова много, колкото са звездите в небето. Авраам бил вече в преклонна възраст, когато взел решение да потърси съпруга за единствения си син Исаак. Това била трудна задача, понеже той не искал за снаха местна жена – хананейка, защото те не почитали Бог, а се кланяли на идоли.

Авраам извикал при себе си своя най-стар и верен слуга и му възложил важно поръчение. Той трябвало да отиде в родната му страна – Месопотамия и там да потърси жена за Исаак. Слугата обещал, че ще изпълни заръката му. Приготвил храна и вода за из път и избрал най-хубавите подаръци за бъдещата невеста. Взел десет от камилите на господаря си и тръгнал към Месопотамия. След дълго пътешествие, той се приближил до град Харан, където живеел Авраамовият брат Нахор. Било вече привечер, когато спрял до кладенеца, където по това време жените от града излизали да си налеят вода. Слугата искал да поогледа младите девойки, но не знаел как може да разбере коя от тях е най - благочестива и най - достойна за Исаак. Единственото нещо, което му дошло наум, било да се довери на Бог и да Му се помоли. „Боже на господаря ми Авраама,- обърнал се слугата към Него, прати днес насреща ми оная, която търся“. Авраамовият прислужник си помислил, че най - добра за съпруга на Исаак ще бъде онази девойка, на която след като каже, че иска да пие вода от стомната, тя

да му даде, но й да му предложи да напои и камилите му. Тъкмо взел това решение и ето, че до кладенеца се доближила красива млада жена, която носела стомна на рамо. Тя напълнила стомната си и тръгнала да си върви. Тогава слугата я спрял и я помолил да му даде да пие вода. Девойката се оказала много мила и отзивчива и му дала да пие. След като се напил, тя му рекла, че ще извади вода от кладенеца и за камилите му, та и те да се напият. Веднага изляла стомната си в поилото и се затичала пак към кладенеца за още вода. Слугата на Авраам я гледал отстрани и се чудел дали това е жената, която търси за младия си господар Исаак. Когато девойката напоила всичките му камили, той ù подарил една златна обица и две златни гривни. Попитал я чия дъщеря е и дали може да пренощува в бащиния ù дом. Тя отговорила, че се казва Ревека и е дъщеря на Ватуил, син на Нахор. У тях имало много слама и храна, и място за нощуване. Тогава слугата много се зарадвал, понеже се оказало, че тя е от Авраамовия род и благодарил на Бог за срещата му с нея.

Ревека тръгнала към бащиния си дом и разказала на близките за случилото се при извора. Брат ù Лаван веднага изтичал до кладенеца и казал на Аврамовия слугата, че е добре дошъл в дома им. Когато пристигнали в къщата, той го поканил на вече приготвената от жените трапеза, а камилите му разседлал и им дал слама. Слугата не се съгласил да яде, докато не им обясни за какво е дошъл. Тогава той подробно разказал на семейството на Ревека, че е изпратен от господаря си Авраам, за да намери невеста за сина му Исаак. Обяснил им как Бог чул молитвата му и посочил за невеста дъщеря им. След разказа си ги попитал дали са съгласни Ревека да вземе за съпруг Исаак. Те се съгласили.

Слугата много се зарадвал и горещо благодарил на Бог, задето с негова помощ успял да намери най-хубавата девойка в града.

След като прочетох тази интересна история, прецених, че и аз се намирам в същата ситуация, в която се е намирал Авраамовият слуга. Затова реших да постъпя като него. Преди да заспя, се помолих на Бог да ми подскаже кое име ще бъде най-подходящо за братчето ми. След което заспах. По едно време, през нощта чух шумове и гласове в коридора, но не успях съвсем да се разсъня, за да стана и да проверя какво се случва. Сутринта, докато се излежавах в леглото, вратата на стаята ми се отвори и се показа главата на татко. Той видя, че съм будна и влезе с радостен възглас. През нощта майка ми беше родила. Трябваше да отидем до болницата. Веднага станах и започнах да се обличам. Изведнъж се сетих, че още не бях избрала име за бебето. Точно тогава по телевизията съобщаваха, че на същия ден – 18 януари, се чества паметта на свети Атанасий. Той бил велик учител на Църквата и защитник на християнското учение. Веднага взех решение. Братчето ми трябваше да носи името Атанас в негова чест. На всичките ми близки много се хареса моят избор и дадохме име на новия член на семейството ни - Атанас.

Подготви: Филка Лефтерова

ТОДОР ВЛАЙКОВ

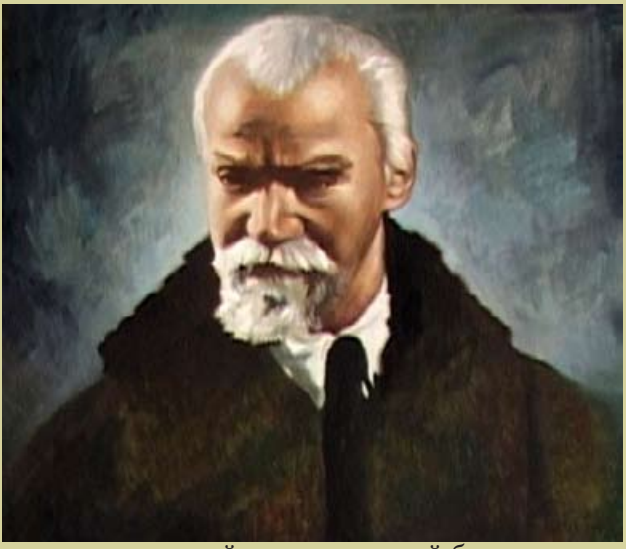

Тодор Генчов Влайков (още с псевдоним Веселин) е български писател, общественик и политик.

Роден е на 13 февруари 1865 г. в гр. Пирдоп в семейството на трудолюбиви родители, с жива християнска вяра. Майка му – кротка, с добро и отзивчиво сърце, освен грижите за семейството, помагала на болни и бедни и учела на това и децата си. Покрай нея, малкият Тодор срещнал различни характери, запознал се и усетил отрано живота на своите съграждани. Като майка си и той имал любов към хората и с особено топло чувство се отнасял към страдащите и немощните.

Учил в родния си град и в гимназия в София. Започнал да издава отначало стихове, после и разкази. На 23 г. завършил Историко-филологическия факултет на Императорския университет в Москва. Там участвал в съставителството на трите тома на „Речник на българския език". Задължението му било да поставя правилно ударенията в думите, да доуточнява значението им и да прибавя примери с тяхната употреба. Въпреки, че речникът е обявен като речник на българския език, той е и първият българско-руски речник, тъй като българските думи са преведени и на руски език.

Когато се завърнал в родината, той бил учител в малки селца, създал читалища, организирал първата българска кооперация "Орало" в с. Мирково, Пирдопско. Тодор Влайков е един от създателите на Българския учителски съюз и първи редактор на неговия вестник "Съзнание". Просветителската му работа продължила с написването на читанки за II, III и IV отделение, които имали 24 преиздания. От 1900 г. станал действителен член на Българската академия на науките.

Бил от създателите и първи лидер на Радикалдемократическата партия; почти 30 години - депутат в българския парламент; създател и редактор на списание „Демократически преглед" със сътрудници в него

- Иван Вазов, Елин Пелин, Йордан Йовков, Елисавета Багряна, Пейо Яворов, Николай Лилиев и много други. Младите писатели търсели приятелството на Влайков. Заедно обикаляли страната и провеждали литературни четения.

През целия си живот и чрез цялото си творчество Влайков съхранява и предава на поколенията възрожденско-просветителския си дух. Дарява голяма част от любимите си руски книги на библиотеката в Студентския дом.

Починал на 28 април 1943 година в София. По думите на Левкийский епископ Партений, негови отличителни качества са били основните християнски добродетели: смирение и скромност, въпреки голямото му дарование и голямото му значение за Родината.

Написал е „Дядовата Славчова унука", "Леля Гена", „За чича Стайка", „Ратай", „Учител Миленков", „Разкази и повести" „Стрина Венковица и снаха й", „Преживяното" и др.

В тях отразява красотата на скромния живот на героите - красота в обикновена, простичка, без всякави излишества, обстановка.

Подготви: Миглена Стаматова

„Камбанка" ви разказва...

ОТКЪС ОТ „ПРЕЖИВЯНОТО"

(случка от детството на Тодор Влайков)

Имало е един особен момент в моя детски живот, който аз не съм бил в състояние да видя и проумея и при който... Но нека го разкажа тук тоя характерен случай, според както съм слушал за него от мама...

Намерила ме била веднъж някаква болест, която ме хвърля в силен огън. Привечер болестта се влошава, огънят се усилва. Аз съм се унесъл в безсъзнание...

Мама и татко се уплашват... Какво да правят?... Само един Бог може да помогне тука. Неговата помощ и Неговата милост трябва да изпросят...

Мама ме взима полекичка в прегръдката си, като поддържа с грижлива внимателност отпадналата ми и рукнала в огън глава, коленичи пред иконостаса, дето запаленото кандило озарява образа на света Богородица, и вдига умоляващ, пропит с топла вяра поглед към Божата Майка. Татко изважда от шкафа старото молитвениче и се изправя пред иконостаса край мама благочинно, със запалена свещ в ръка и почва да срича полугласно и бавно някаква молитва за болен.

По неговото лице се чете страх, тревога, голяма загриженост. Ала очите му, проникновено взрени в словата на молитвеничето,

са изпълнени с дълбока вяра.Срича татко, изправен с благоговение пред иконостаса, светата молитва; мама, коленичила, шепнешком повтаря изречените от него думи или пък с насочен към иконата поглед тихичко мълви своя някаква молитвичка и от очите й от време на време се отронва по някоя едра сълза... И дълго, дълго се възнася към Божията Майка тази от все сърце правена, тая пропита с гореща вяра молитва...

Ала ето по едно време аз сбръчквам челце, кихвам и - бавно отварям очи.

- Благодаря ти, света Богородице! - и мама с благодарност се прекръства.

- Слава Богу, завръща се! - казва татко с облекчено сърце, като се навежда над мене и ме поглажда по челото. - Поспаднал му е огънят.

- Ето, тук отстрани и капчици пот... Завръща ми се, миличкото! Благодаря ти, света Богородице! - и мама пак се кръсти.

Татко се изправя отново пред иконостаса. И почва сега пък да срича друга молитва. В очите му свети и радост, и чувство на голяма благодарност, и още по-силна вяра...

Аз съм заспал спокойно. И на другия ден съм бил почти оздравял...

При тоя разказ на мама, чрез който тя искаше да подчертае силата на топлата молитва, ми правеше впечатление както самата същност на случката - чудото с моето оздравяване, - така и дълбоката вяра, от която при онзи случай са били проникнати и татко, и мама...

МОЛИТВА ЗА СЕБЕ СИ ПРИ БОЛЕСТ

Скъпи деца,

Най-неприятното състояние за всеки е, когато е болен. Здравето е богатство, но тази истина я разбираме, само когато боледуваме. Искаме по-бързо болестта да ни напусне и отново да се чувстваме добре. Освен, че прибягваме към лекарите и лекарствата, за да получим облекчение е нужно да се обърнем и към най-великия Лекар- Господ Иисус Христос. Това може да направим като отправим молитва към Него. Той винаги ще чуе нашия изпълнен с вяра и смирение глас. Помощта няма да закъснее и болестта ще се превърне в здраве. Желая ви да бъдете здрави и по - малко да боледувате, но когато това се случи, прибягвайте към следната молитва:

Господи Иисусе Христе,
Боже наш!
Приеми моята смирена молитва !
Прости непослушанието ми!
Облекчи болката ми!
Прекрати страданието ми и ме дигни от леглото.
Защото Ти си лекар на нашите души и тела.
Амин.

Подготви: Протойерей Дончо Александров

Приказен свят

ДВАМА БРАТЯ

Сръбска народна приказка

Живели на света двама братя. Единият от тях имал семейство: жена и малки деца, а другият станал монах. В наследство от майка си братята получили много голяма нива. Двамата винаги работели заедно на полето. Каквато и реколта да имали, винаги я разделяли помежду си побратски.

Веднъж засадили в полето си пшеница. Когато дошло времето на жътвата, братята я ожънали и я вързали на снопове. Разделили сноповете поравно, направили ги на две еднакви купи и оставили в полето.

След полунощ на брата, който бил монах, му дошла една мисъл. Той си казал: „Брат ми има жена и деца, които трябва да храни. Не е честно моята част да е равна на неговата. Ще отида да взема няколко мои снопа и ще ги хвърля в неговата купа. Брат ми сега спи и нищо няма да забележи, затова няма как да се възпротиви“. Така и направил: взел няколко свои снопа и ги сложил в купата на брат си. Но и другият брат не спал тази нощ. Той се събудил и казал на жена си: „Брат ми е млад и живее сам-самичък. Няма си никого, който да му помага в работата, който да го утешава в трудни моменти. Не е справедливо да получаваме пшеница наравно с него. Хайде да станем и да пренесем малко от нашите снопове в неговата купа. Той сега спи, няма да забележи нищо и няма да може да се възпротиви“. Така и направили: занесли няколко свои снопа при брат си.

На другата сутрин дошли двамата братя на нивата си и се зачудили, когато видели, че и двете купи са съвсем еднакви. И двамата недоумявали, как може да се случи това. На втората вечер всеки от братята решил отново да отиде в полето и да занесе на другия няколко снопа. Но за тяхно огромно учудване, купите и на втората сутрин били еднакви. Третата нощ братята отново пренасяли снопове един на друг, но сутринта сноповете отново били равно количество. Тогава решили

да проследят и да разберат, що за чудо е това. Така се срещнали посред нощ със снопове на раменете.

Тази история се прочула и хората решили, че мястото, където стояла пшеницата на братята, е свято. Там се явила братска любов и милост, които са по-скъпи и по-мили на Господа от всякаква друга любов. Затова хората построили на това място прекрасен храм за слава Божия.

Преведе от руски: Дияна Янчева
Илюстрира: Данаил Стаматов

Притчи

ДВЕ РАДОСТИ

Отец Паисий казвал, че човек има две радости. Кои са те?

Едната радост е, когато получаваш нещо от някого. Другата – когато даваш нещо. Втората радост е по-голяма.

„Спомням си, - разказвал той, - веднъж, по време на войната, имаше силен обстрел. Аз си изкопах малък окоп. Изведнъж виждам – към моя окоп пълзи един войник и ме моли да го пусна при себе си. После – друг. Пуснах ги в окопа, а сам останах навън. Дойде нощта и обстрелът стана още по-силен. Изведнъж усещам: по главата ми нещо драсна. Извиках:

- Момчета! Оцели ме парче от снаряд!

Пипам си главата – няма кръв. Оказа се, че парчето само е обръснало част от косата ми, оставяйки една чиста ивица.

Разбирате ли, ако човек през цялото време мисли за другите, за него винаги мисли Бог. Който прави добро, се радва. Защото Господ му връща Божествено утешение.

А този, който прави зло, изпитва...

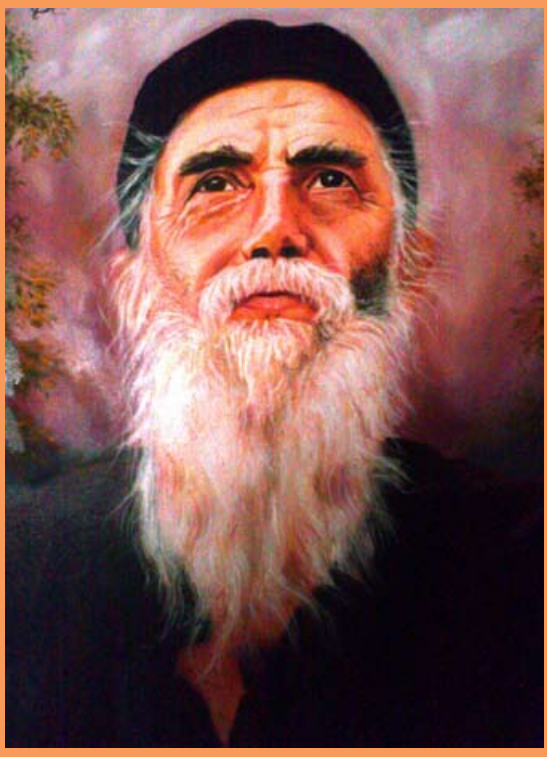

Автор: стареца Паисий
Преведе от руски език: Дияна Янчева

За да разберете какво изпитва човек, който върши зло, зачеркнете всички повтарящи се букви:

Ф	Д	С	Л	М	З	Р	Х	Ъ	О	К	С	Х	Л	А	З	Д	О	Ф	Р

МАМИНИЯТ УРОК

Ели ходеше на градина. Там се сприятели с едно момиченце София, което й беше съседче в блока. За Рождество майката на Ели украси къщата, нареди елхата и реши да покани на гости приятелката на дъщеря си, за да зарадва и двете деца. Тя купи за момиченцата две еднакви красиви кукли, които се различаваха единствено по цвета на рокличките си. Рано сутринта Ели стана, тихичко на пръсти изтича до елхата, седна на пода, взе двете кукли и започна с радост да ги разглежда и да им се любува. В един момент й дожаля да подарява такъв хубав подарък на Софи и скри едната кукла в своята стая под леглото.

Скоро дойде София. Момиченцата седнаха на празничната маса. Мама ги почерпи с чай, торта, палачинки и бонбони, а после каза:

— Сега, тичайте да видите какви подаръци има за вас под елхата!

Ели бързичко изтича към елхата и грабна куклата. Софи гледаше смутено, защото там нямаше втори подарък. Сълзички се търкулнаха по бузките й. Ели, виждайки плачещата си приятелка, съжали,че е скрила другата кукла. В този момент тя с радост би я дала на София, но не знаеше как да стори това.

Засрамено смотолеви, че уж дъщеричката на София е отишла на разходка и скоро ще си дойде. В този момент се появи майката. Тя веднага се досети какво е станало и взе куклата от Ели, даде я на София и каза:

- Не, Ели, това не е твоята дъщеричка. Дъщеричката на София никога нямаше да отиде да се разхожда сама без разрешението на мама. Сигурно ти имаш такова непослушно момиче. Отиди и го повикай!

- Ей сега, мамо!- радостно възкликна Ели.

Детето бързо изтича в своята стая и се върна, държейки куклата за ръка и каза й строго:

— Ама защо правиш така?Момиченцето на София винаги слуша майка си и никога не бяга от нея!

Това беше толкова забавно, че Софи се разсмя. Разсмя се и Ели. После момиченцата дълго си играха.

Когато София си тръгна, Ели дойде при майка си, прегърна я и каза:

— Знаеш ли, мамо, колко е хубаво да подаряваш подаръци…

Ели запомни тази Рождественска случка за цял живот.

Преведе от руски език: Йоанна Калешева

Деца, виждате ли какво е скрито под елхата? Оцветете картинката.

Библейски разказ

СВЕТИ ЙОАН КРЪСТИТЕЛ

Исус почна да говори народу за Йоана: какво излязохте в пустинята да видите? Тръстика ли люлеена от вятъра? Но какво излязохте да видите? Човек ли, облечен в меки дрехи… Пророк ли? Да, казвам ви, и повече от пророк. Защото този е, за когото е писано: „ето, Аз пращам пред лицетоТи Моя Ангел, който ще приготви Твоя път пред Тебе” (Мат. 11:9-10).

Мило дете, тези въпроси Господ Иисус Христос отправя към насъбралите се около него хора по време на една от проповедите Си. Мнозина познавали Йоан, но сред тях имало и човеци, които макар че го били виждали в пустинята, все още не знаели какъв бил смисълът на неговото дело.

Родителите на Йоан живеели по времето на Цар Ирод в град Хеврон. Баща му се казвал Захария и бил свещеник, а майка му - Елисавета, била сродница на Дева Мария. Те водели добродетелен живот и изпълнявали всички Божии заповеди. Дълги години нямали деца и това много ги измъчвало. Макар че били вече в напреднала възраст, продължавали да се молят и да се надяват на Божията милост.

Веднъж, докато Захария служел в храма, пред него се явил ангел Гавриил. Той му известил, че Елисавета ще роди син и му наредил да го нарече с името Йоан . Разкрил му още, че той ще стане велик човек, защото на него Бог ще възложи важната задача да подготви пътя за идването на Спасителя на света. Понеже Захария се усъмнил в думите на ангела, бил наказан, като загубил способността си да говори. Когато синът му се родил и трябвало да му се даде име, взел една дъсчица и написал на нея: “Йоан му е името!“. Тогава той отново проговорил.

Още от младини Йоан отишъл да живее в Иудейската пустинята, в близост до река Йордан. Там той водел скромен

живот, отдаден на пост и молитва. Носел дреха изтъкана от камилска вълна, която препасвал с кожен пояс. Храната му се състояла от див мед и скакалци, наричани от местните хора акриди. Вестта за големия праведник се разпространила много бързо и хора от близо и далеч отивали в пустинята, за да го видят. Някои от тях само наблюдавали, без да разбират думите му, но имало и човеци, които слушали словата му и изпълнявали повелите му. За тях той бил велик пророк. Йоан заставал на брега на р.Йордан и напътствал хората да се покаят, защото наближавало идването на Божия Син – техния Спасител. А за да се покае човек, трябва искрено да съжали за грехове си, да изостави лошите дела и да приеме в сърцето си Бог. Само тогава можел да стане по-добър и да получи възможност за спасение. Тези, които се разкайвали и изповядвали греховете си, Йоан кръщавал във водите на река Йордан. Заради това, той бил известен сред народа като Йоан Кръстител.

В един хубав ден, докато проповядвал, Йоан внезапно прекъснал речта си и посочил с ръка Идващия към него Човек. С голяма радост той известил на насъбралото се множество, че това е дългоочакваният Спасител - Иисус Христос. Иисус се доближил до Йоан и пожелал да приеме кръщение от него. Макар че Йоан считал себе си за недостоен за тази задача, изпълнил желанието Му. Когато Иисус излизал от водите на реката, небесата се отворили. Дух Свети се явил във вид на гълъб и се чул гласът на Бога от небето „Този е Моят възлюбен Син, в който е моето благоволение“. Така всички се убедили, че Иисус наистина е Божият Син, който ще спаси света. Това събитие е известно като Богоявление и се чества на 6 януари.

Йоан не само възвестява явяването на Господ пред хората, но и подготвя пътя Му, като променя умовете и сърцата им. Заради това, той е дори повече от пророк. Той е "ангелът", за когото в старите свещени книги се пише, че ще бъде изпратен от Бог преди явяването на Иисус Христос, за да подготви пътя по който Господ ще върви. Думата "ангел" означава предвестник, вестител. Затова Йоан е известен още и като Предтеча. Така както ангели съобщили за раждането на Иисус на пастирите и ги призовали да се радват и да прославят Бога, и Йоан, когато Спасителят се явил на река Йордан, за да започне Своето спасително дело, Го посочва на народа, призовавайки хората към покаяние и очистване, за да се удостоят да приемат Него – Спасителя. Паметта на Св. Йоан Кръстител честваме на 7 януари.

Подготви: Филка Лефтерова

Намерете пътя на Св. Йоан Кръстител от пустинята до р. Йордан

Подготви: Данаил Стаматов

СВЕТЕНА ВОДА

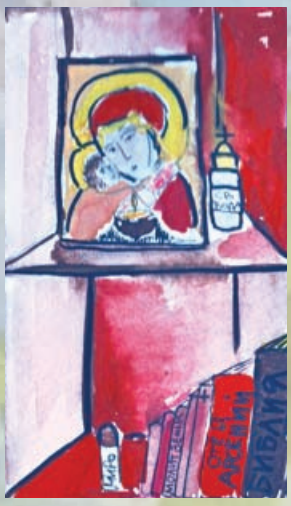

В детската градина всички знаеха, че Емилия и Йоана са неразделни другарчета. Често ги виждаха седнали на скамейката в двора да си говорят. Не викаха високо като невъзпитаните деца. Чуруликаха си като две пойни птички.

Веднъж Йоанка каза, че следобед не спала добре. Изплашила се. Когато баба й я водела в градината, една кола бързо профучала край тях, едва не ги отнесла.

- Йони, има лекарство за това. Спокойствието идва веднага – каза Еми.

- Как? С какво? – запита Йоанка.

- Със светена вода.

- А какво е това светена вода?

Еми обясни, че тя се взема от църквата. Дядо поп я приготвял, като потапял във водата голям кръст и после с китка ръсел челата на всички. Тя лично видяла това. Много й станало приятно, когато и нея поръсил.

После разказа, че в тях винаги имало едно много красиво стъклено шише със светена вода. То стояло на високия шкаф под иконата и никой не го докосвал, защото светената вода не е като другата. От нея не може да се пие, когато ожаднееш или си миеш ръцете.

- Как се употребява? – попита Йоанка.

- Вечер, след като мама ми облече нощничката, аз се изправям пред иконата и си казвам молитвичка. Като си легна, тя поръсва челото ми със светена вода и аз заспивам сладко. Сутрин също след молитвичката отново ме поръсва, а понякога ми дава да пийна една глътчица. Но тя се пие само сутрин преди закуска, а можем да се поръсваме винаги през деня, когато имаме нужда.

- Колко е хубаво това, Еми! Но у нас няма светена вода – каза тъжно Йоанка.

- Помоли майка си да донесе от църквата – посъветва я Еми.

- Още утре мама ще ми донесе!

Добрите другарчета се учеха на добро. Те не разговаряха за това кое дете каква пакост е направило, а се учеха на добри неща.

Днес Йоанка научи за най-хубавата водичка, която помага на хората да бъдат здрави и спокойни. От този момент техният дом повече не остана без светена вода.

Автор: монахиня Валентина
Илюстрира: Станислава Владева-Спасова

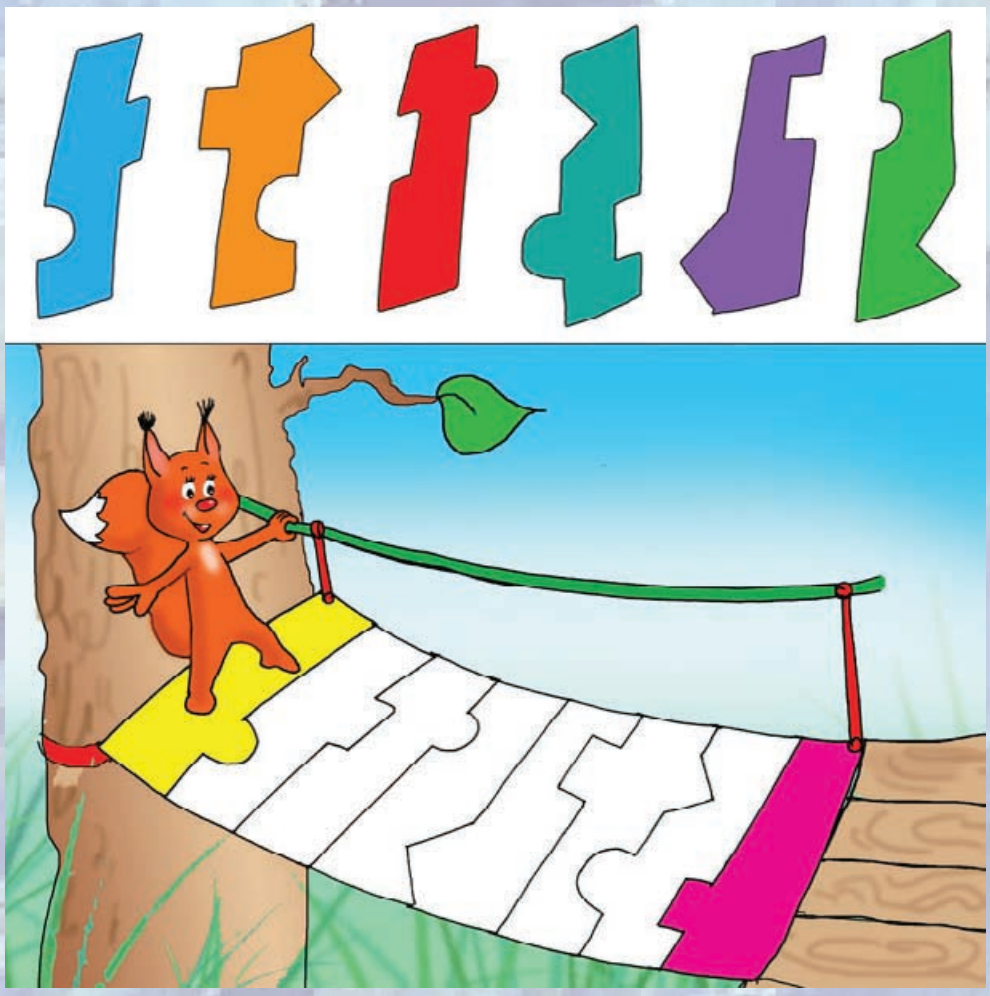

Помогнете на катеричката да мине по мостчето, като го оцветите според указанията.
Внимавайте с формите и цветовете!

Приказен свят

ДВЕ КАТЕРИЧКИ

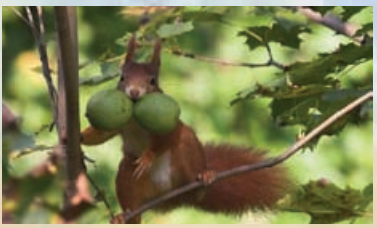

В една голяма гора живеели две катерички на две съседни дървета, всяка в своята хралупа.

Две катерички – две различни души.

Едната цял ден прекарвала в работа. Орехи и жълъди събирала, лешници чистила, разни гъбички, кожички от плодове – всичко дома мъкнела и настрана трупала.

Другата катеричка имала весело и безгрижно сърце. Цял ден от клон на клон скачала, птич-

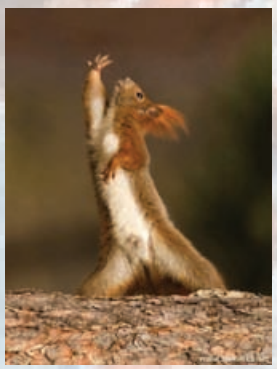

ките плашила, гнездата им разтуряла, яйцата им крала. Или пък седяла тъй, без работа, свирила, викала и се веселила. Дояде ли й се, подскочи на някой дъб, откъсне някой жълъд, обели, лапне го, нахрани се и пак скок, скок – от дърво на дърво, не иска и да знае за после.

Трудолюбивата катеричка все носила, се трупала. Хралупата с мек мъх постлала, стените с листа облепила, дупките запушила, вратичката поправила. Хем хубаво, хем топло, хем приятно.

Тъй минало лятото. Едната катеричка се веселила, другата се трудила.

Минала и есента. Листата окапали. Окапали жълъдите, плодовете. Кой каквото събра – събра. Другото така си изгни по калната земя, порои го отвлякоха, ветрове го засипаха.

И току настъпи зимата. Сняг покри земята. Лед скова реките. Скреж нависна по дърветата.

Прибра се в хралупата си трудолюбивата катеричка на меко, на топло. Сърцето й весело, коремчето й сито. Запуши лулата, погледна навън и рече:

– Каква прекрасна зима? Какви чудни дантели изплела по дърветата, какви ог-

ледала на-слагала по реките! Навярно някоя сватба се готви, царска сватба. Ще има какво да се гледа...

А съседката й катеричка другояче мислила. Вятър зъл блъскал разнебитената вратичка на хралупата й, влизал вътре през пукнатините и внисал студ и сняг.

Мокра, гладна, треперела катеричката и ден, и нощ. Тук потърсила храна, там потърсила – никъде нищичко. Крачката й премръзнали, скреж нависнал по рунтавата й опашчица, сълзи изскочили от очите й.

– Ами сега!

И в нещастието си тя си спомнила за съседката. Отишла при нея, почукала на вратичката:

– Съседке, съседке!

– Кой там? – обадила се съседката й.

– Аз съм, аз – не ме ли познаваш, твоята съседка, твоята позната катеричка, дето лятоска те веселях с игрите си, с лудориите си.

– Е, какво искаш, съседке?

– Пусни ме да се стопля, дай ми да се нахраня, защото ще умра от глад и от студ.

Трудолюбивата катеричка отворила вратичката, видяла трепереща катеричка и се смилила.

– Ела, сестрице, ела, миличка. Мъчно ми е самичка, ела ми за дружинка.

Влязла бедната катеричка, стоплила се, нахранила се, успокоила се и рекла:

– Благодаря ти, сестричке, катеричке. Ти бе добра към мене. Аз ще ти се отплатя, но с друго – защото нищо нямам. Аз ще ти разправя хубави зимни приказки. Много съм видяла, много съм ходила и много знам.

И двете катерички заживели заедно. И цяла зима веселата катеричка разправяла чудни приказки в топлата, в тясната хралупа, наложена с мъх.

Автор: Елин Пелин

Децата питат

ЙОРДАНСКА СВЕТЕНА ВОДА

Мили деца, Спомняте ли си къде беше кръстен нашият Господ Иисус Христос от свети Йоан Кръстител? Това се случи в река Йордан. Влизайки във водата, Господ я освети. Именно в тази река Бог се яви и разкри на човеците. Чудното и необикновено събитие се чества тържествено всяка година на 6 януари. Празникът се нарича Богоявление (явяване на Бога) или още Йордановден (по името на реката, в която бе кръстен). В спомен на кръщението на Иисус, свещениците отслужват по-специален водосвет (освещаване на водата), който се извършва само веднъж годишно. Светената вода се нарича по името на празника Богоявленска или Йордановска. Всеки християнин си взема от тази вода и я занася вкъщи, за да я ползва през цялата година. Тя има голяма благодат и сила. Винаги е нужно да се приема по малко, сутрин - преди да сме е яли и пили нещо. Обаче не всеки ден, а когато сме болни, имаме трудности и големи проблеми или ни предстои нещо много важно през деня. Когато отпиваме от нея се прекръстваме и казваме кратка молитва. Със силна вяра в Бога, приемайки светена Богоявленска вода, помощта и чудото не закъсняват. На този празник има традиция свещениците да посещават домовете и да ги поръсват с Богоявленска вода, за да се усилва вярата, да има здраве, мир и любов.

Подготви:
Протойерей Дончо Александров

„Камбанка“ ви разказва...

СЛУЧКА В СЕЛОТО

Това станало, когато момченцето Иван било на осем години. Веднъж, докато играело с приятелите си, внезапно пребледняло, повдигнало към небето глава и ръце, и се строполило безчувствено на земята. Когато дошло на себе си, всички го питали какво се е случило с него, а то отговаряло, че е видяло в небето Царицата.

- Ти пък откъде разбра, че това е Царицата? – го запитали хората.

- Ами Тя имаше корона с кръстче- отвърнал той.

- А защо падна?- питали го отново.

- Около Нея имаше толкова силно слънце, че не зная как да го опиша!- прошепнал в отговор Иван и заплакал.

Оттогава започнали да забелязват, че Ванко някак се е променил, станал е тих, замислен и избягвал детските игри и неотлъчно следвал майка си. И всичко това ставало,

защото в детското му сърчице възникнала жива вяра в Бога.

След известно време в тяхното село лумнал пожар. Семейството на Ванко съвсем скоро се било преместило в новопостроена къща. Пламъкът се прехвърлял бързо от една къща на друга, и нямало откъде да дойде спасение. Горещината била толкова нетърпима, че не само не можело да заливат огъня с кофи вода, но и никой не можел да отиде близо до горящите къщи. Ето, огънят наближавал и много скоро щял да се прехвърли върху дома на мъничкия Ванко.! Викове, дим, плач! Някакви парчета с трясък се пръскали във въздуха, всичко плувало в чернилка от сажди, хората се задушавали и кашляли. Не знаейки към кого да се обърне за помощ, Ванко започнал да протяга ръце към Църквата, която се намирала недалеч от къщата му и плачейки молел:

- Царице Небесна! Остави ни нашата къщичка, та тя е още съвсем новичка!

И какво се случило? Богородица чула молитвата на момчето, сърцето на което било изпълнено с любов към Нея и към Бога. Огънят по чуден начин даже не докоснал дома на Ванко, макар селото да изгоряло цяло, до последното храстче. Когато Ванко пораснал станал монах. Живеел в манастира Оптина Пустиня.

Православните хора го знаят като стареца Йосиф.

Автор: Александър Худошин
Преведе от руски език: Йоанна Калешева
Илюстрира: Данаил Стаматов

Малки готвачи

СЛАДКА КЪЩА

Здравейте мили приятели,

В дните на очакване на Рождество, ви предлагам да сътворите приказка...

Приказка можете да разкажете, да напишете, да нарисувате, но какво ще кажете да сготвите сюжет на ваша семейна история.

Необходими участници:

- ти, скъпи приятелю, мама, татко, братче, сестриче, баба, дядо и още, и още близки и роднини.

Задачи за екипа:

- Замесване на меко медено тесто по рецепта на главния готвач на „Камбанка“

- Избор и проектиране на модел на коледна къща

- Разчертаване на модела, изработване на шаблони

- Замесване, разточване на тестото, изрязване на елементите на къщата

- Изпичане на елементите

- Приготвяне на бяла белтъчна глазура, отново по рецептата на главния готвач на „Камбанка“

- Слепване на елементите. Ролята на „цимент“ в построяването на сладката къща играе бялата белтъчна глазура. Ето това е най-сложният момент от приготвянето на къщата - изисква се голяма прецизност, внимание и търпение. Слепете първо четирите стени, оставете да изсъхнат поне 30 мин. След това слепете покрива, оставете да съхне също около 30 мин. Когато се убедите, че елементите са слепнали и са стабилни, покрийте къщата с покрива.

- Украса – тук активно участие взимат децата. За украса си набавете цветни бонбони, пръчици, сърчица, перлички. Използвайте и останалата белтъчна глазура за украса на къщата.

Рецепта за уханно медено тесто/достатъчно за средна къщичка, ако ще правите и сладки, удвоете съставните продуктите/:

½ ч.ч. захар, ½ ч.ч. мед, ½ ч.ч. олио, 1 супена лъжица канела, 1 бр. яйце, ½ пакетче бакпулвер

Брашно около 600 гр., колкото да се получи меко и приятно за работа тесто. Когато разточвате тестото покривайте плота с брашно, за да не лепне.

Изработените фигури се поставят в тава, покрита с хартия за печене. Пекат се на температура от 180 градуса за около 5-6 минути.

Рецепта за бяла белтъчна глазура

1 белтък, 250 гр. пудра захар, 3-4 капки лимон

Белтъкът се разбива с миксер, последователно се прибавя пудрата захар, докато се сгъсти. Накрая се прибавя лимоновият сок.

Пожелавам ви приятно творчество и трепетно очакване на Божието Рождество!

Подготви и засне: Десислава Моллова

Намерете две еднакви чорапчета.

Притчи

БЛАГОРОДНАТА МИШКА

Научи се мишката да си отмъква сиренето от капана. И то така сръчно, че нито веднъж не се хвана!

Но още по-удивителното беше това, че тя никога не пипаше сиренето, което беше на масата и се хранеше само с това, което е в капана.

- Защо? – попита я котката, когато я хвана.

- Не искам да досаждам на стопаните! – отговори тя. – На мен и това ми стига...

„Каква благородна мишка!" – помисли си котката и, като я пусна, разказа всичко на стопанката.

Оттогава, вместо капан, на пода стоеше малка паничка с парче сирене за мишката. Цялата работа е, че и стопаните също бяха благородни хора!

Автор: Монах Варнава (Евгений Санин)
Превод от руски език: Дияна Янчева

ПРАСЕНЦЕТО С БОДЛИВОТО КОЖУХЧЕ

Беше зима. Навън беше толкова студено, че Ежко вече няколко дни не излизаше от къщичката си, палеше печката и гледаше през прозореца. Скрежът беше украсил стъклото с чудни дантели и на Ежко от време на време му се налагаше да се качва на перваза и да затопля с дъха си замръзналия прозорец.

«Ето!» - казваше той, виждайки отново елхата, пънчето и полянката пред дома си. А навън нежни снежинки се въртяха във въздуха и ту политаха някъде нагоре, ту се спускаха към земята.

Ежко допря носле до прозореца, а една Снежинка кацна върху него от другата страна на стъклото, надигна се на тънките си крачета и каза:

- Ти ли си, Ежко? Защо не излизаш да играеш с нас?

- Навън е студено, - отвърна Ежко.

- Не, - разсмя се Снежинката – На нас изобщо не ни е студено! Погледни ме как летя!

И тя излетя от нослето на Ежко и се завърти над полянката. „Виждаш ли? Виждаш ли?" – викаше тя, прелитайки покрай прозореца на Ежко. А Ежко така беше залепил муцунка до стъклото, че нослето му се сплеска и заприлича на зурличка на прасенце; и на снежинката й се стори, че това вече не е Ежко, а прасенце с бодливо кожухче на таралеж.

— Прасенце! — викна тя. — Излез да си играем!

«А, ама тя кого вика?» - замисли се Ежко и се притисна още повече към стъклото, за да види, няма ли под прозорчето прасенце.

А Снежинката вече напълно се убеди, че зад прозорчето седи прасенце с бодливо кожухче.

— Прасенце! – още по-силно извика тя. – Нали имаш кожухче. Идвай да играеш с нас!

«Така, - помисли си Ежко. - Там под прозорчето сигурно седи прасенце с кожухче и не иска да си играе. Трябва да го поканя вкъщи и да го почерпя с чай ».

И той слезе от перваза, сложи си ботушките и изтича навън.

- Прасчо! – викна Ежко. – Ела да пиеш чай!

- Ежко, - каза Снежинката, - Прасчо току що избяга. Ти си поиграй с нас!

- Не мога. Студено ми е! - каза Ежко и си влезе вкъщи.

След като затвори вратата,той остави на прага ботушките си, хвърли дръвца в печката и отново се качи на перваза и допря носле на стъклото.

- Прасчо! - викна Снежинката – Ти се върна? Идвай! Ще си играем заедно!

«Той се върна», - помисли си Ежко. Отново си обу ботушките и излезе навън.

- Прасчо! – извика той. - Прасчо-о-о!..

Имаше вятър и снежинките весело се въртяха.

Така, чак до вечерта, Ежко ту излизаше и викаше прасенцето, ту, влизайки си вкъщи, се качваше на перваза и допираше носле до стъклото.

На Снежинката й беше все едно с кого си играе, и тя ту викаше прасенцето с бодливото кожухче, когато Ежко седеше на перваза, тусамия Ежко, когато той изтичваше навън.

А вечерта, преди да заспи, Ежко се тревожеше за прасенцето с бодливото кожухче и си казваше: „Дай, Боже, да не замръзне в такава мразовита нощ”.

Автор: Сергей Козлов
Преведе от руски език: Йоанна Калешева

Помисли и отгатни

Намерете сянката на снежинката.

Колко елхички
и колко таралежчета
виждате на картинката? Оцветете.

„Камбанка“ ви разказва...

МЛАДА БОГА

Това се случи в една далечна страна и преди много години. Храните бяха прибрани от полето, станало беше широко за овчарите и те пасяха стадата си и нощем. Една група овчари, като искаха да се съберат тая нощ на приказки, бяха намесили овцете си. Овцете се бяха разпръснали и закрепили по тъмното топло поле. Небето беше побеляло от ситни звездици. Овчарите седяха на една брежлинка и си приказваха. И не толкова приказваха, колкото гледаха надолу към низината, където лежеше на завет тяхното градче. Тая нощ градчето не спеше. Из него светеха толкоз много огньове, че то приличаше на голямо огнище. Пък глъчка, и смях, и песни! Като море шумеше.

Градчето преливаше от гости, защото царят беше заповядал, кой откъдето е, там да се прибере. Той искаше да направи преброяване, та да види колко хора е навъдила земята му. Бедните овчари си приказваха и не отделяха тъжни очи от градчето. Как им се щеше и те да са там долу при тоя смях, при тия песни! Но не можеха да оставят сами в полето овцете на господарите си и трябваше да чакат да превали нощта, да спрат в кошарите ситите овце и тогава чак да слязат.

Както скърбяха, по едно време огньовете в градчето побледняха, а над земята развиделя, сякаш зора се сипваше. И когато дигнаха очи, видяха на небето едра бяла звезда, която трептеше и грееше като царица сред другите звездици. Докато се чудеха и маеха овчарите, силна гъста светлина изведнъж ги ослепи. Те се изплашиха и налягаха по очите си. Между тях беше застанал един ангел с лице чисто като светлина и с бели като сняг дрехи.

– Не се плашете, – думаше той на овчарите – а се радвайте, защото тая нощ ще ви се роди Млада Бога! Той ще е като слънцето – ще грее над цялата земя и ще топли всички хора, макар че дойде на земята чрез една от ония жени, които пристигнаха във Витлеем за преброяването. Станете и идете да Му се поклоните! Той лежи, оповит в пелени, ей там, в яслите на вашите кошари.

Когато ангелът сочеше яслите, от ръката му падаше светлина чак до кошарите.

Докато той приказваше на овчарите, между земята и небето стоеше изправена светла стълба, из разтворените небеса излизаха крилати ангелчета, слизаха и се качваха по стълбата и пееха:

– Слава на Бога в небесата, мир между хората на земята!

Както в миг беше дошъл ангелът, така и в миг изчезна. И заедно с неговото отлитане, угасна и стълбата, изгубиха се и крилатите ангелчета. Остана да блещи само едрата бяла звезда. Овчарите се дигнаха, изтърсиха се и като напуснаха стадото упътиха се към кошарите. Пред тях вървеше едрата бяла звезда. Когато пристигнаха, те завариха в яслите малкия Исус Христос.

Автор: Илия Волен

КРЪСТОСЛОВИЦА

1. В кой град е роден Св. Атанасий?

2. Къде се родил Иисус Христос?

3. Кой възвестил на пастирите радостната вест за раждането на Младенеца Иисус?

4. В коя река Св. Йоан Предтеча кръщавал хората?

5. Майката на Св. Йоан Кръстител.

6. Във вид на какво се явил Светият Дух, веднага след като Иисус бил кръстен в реката?

7. Какво означава думата „ангел”?

8. Старото име на град София.

9. Другото име на Йордановден.

10. Съпруга на Исаак.

Подготви: Дияна Янчева

СЪДЪРЖАНИЕ

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО 1
МАРИЯ 3
СВ. АТАНАСИЙ ВЕЛИКИ, АРХИЕПИСКОП АЛЕКСАНДРИЙСКИ 6
ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ... 8
НЕНАСИТНИЯТ ПАК 9
ПАЯЧЕТАТА И КОЛЕДНАТА ЕЛХА 10
ХАРТИЕН АНГЕЛ 12
ЖЕНИТБАТА НА ИСААК 13
ТОДОР ВЛАЙКОВ. 15
ОТКЪС ОТ „ПРЕЖИВЯНОТО” 16
МОЛИТВА ЗА СЕБЕ СИ ПРИ БОЛЕСТ 17
ДВАМА БРАТЯ. 18
ДВЕ РАДОСТИ. 19
МАМИНИЯТ УРОК 20
СВЕТИ ЙОАН КРЪСТИТЕЛ 22
СВЕТЕНА ВОДА 25
ДВЕ КАТЕРИЧКИ 26
ДЕЦАТА ПИТАТ 28
СЛУЧКА В СЕЛОТО 28
МАЛКИ ГОТВАЧИ 30
БЛАГОРОДНАТА МИШКА 31
ПРАСЕНЦЕТО С БОДЛИВОТО КОЖУХЧЕ 32
МЛАДА БОГА 34
КРЪСТОСЛОВИЦА. 35

РЕДАКЦИОНЕН ЕКИП:

Протойерей Дончо Александров, Йоанна Калешева, Дияна Янчева, Филка Лефтерова, Цветана Векова, Миглена Стаматова, Десислава Моллова, Данаил Стаматов, Валя Марчелова, Тереза Зиковска, Станислава Владева- Спасова

ДЕТСКИ ХОР – РЕПЕТИЦИИ

Всяка събота от 10:00 до 11:30ч.

Ръководител: Евгения Григорова

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ ЗА ДЕЦА

Всяка неделя от 10:00 до 11:00ч.

Ръководител: Дияна Янчева

ШКОЛА ПО ИЗОБРАЗИТЕЛНО ИЗКУСТВО

Всяка събота от 11:30 до 12:30ч.

Ръководител: Тереза Зиковска

ШКОЛА ПО ИКОНОПИС ЗА ДЕЦА

Всяка неделя от 11:00ч. до 12:00ч.

Ръководители: Катя и Младен Костадинови

ШКОЛА ПО АКТЬОРСКО МАЙСТОРСТВО

Всяка неделя от 12:00 до 13:00ч. Ръководители:

Стефан Златарски,

Мариета Златарска

ЗАПИСВАНИЯ В ХРАМА
ЗАНИМАНИЯТА СА БЕЗПЛАТНИ И СЕ ВОДЯТ ОТ СПЕЦИАЛИСТИ

Рисунките и снимките на 2 и 3 корица са на децата от школата по изобразително изкуство към храм „Св.Атанасий” гр. Варна, с ръководител Тереза Зиковска

Храм „Св. Атанасий“, гр. Варна, ул. „Граф Игнатиев“ 19, тел: 052/ 63 97 16

facebook: храм „Свети Атанасий“ Варна

www.sv-atanasii-varna.org

Разпространява се безплатно